

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/40/2017
Identifikačné číslo spisu: 1016200849
Dátum vydania rozhodnutia: 24.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1016200849.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): JAZO, s.r.o., IČO: 35 820 535, so sídlom Rebarborová č. 1, Bratislava, zast.: JUDr. Andreou Válockou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Radvanská č. 1, P.O. Box 255, 810 00 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, vo veci všeobecnej správnej žaloby, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. januára 2017 č.k. 2S/110/2016-37, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. 264147/2016 zo 14.03.2016 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“ - príloha č. 1 spisu správca dane) žalovaný ako odvolací finančný orgán konajúci v zmysle § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 1779340/2015/9104401/Sap zo dňa 16.12.2015 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v znení relevantnom na preskúmanú vec odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane

alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bol podľa § 68 ods. 5 a 6 Daňového poriadku žalobcovi ako platiteľovi dane (viď aj jeho IČ DPH) určený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2010 v tam uvedenej sume a súčasne mu nepriznal uplatnený nadmerný odpočet za uvedené zdaňovacie obdobie, a to na tom právnom základe, že oproti nadmernému odpočtu uplatnenému v podanom daňovom priznaní bola správcom dane zistená daňová povinnosť.

Podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

3. Vyrubenie dane pri aplikácii ustanovenia § 49 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 222/2004 Z.z.“) správca dane odôvodnil tým, že šetrením za príslušné zdaňovacie obdobie boli zistené také skutočnosti a vykonané dôkazy, ktoré odôvodňovali potvrdiť výsledok daňovej kontroly uvedený v protokole z daňovej kontroly č. 9102401/1/173075/2012/Sap z 20.02.2011 v spojení s jeho dodatkom č. 1 (ďalej na účely uznesenia len „protokol“).

4. Z daňového spisu záverom vyplýva, že základným dôvodom pre nepriznanie požadovaného nadmerného odpočtu je nesplnenie hmotnoprávných podmienok uvedených v § 19 ods. 1, § 49 ods. 1 a odsek 2 písm. a) [žalobca nepreukázal, že predmetný tovar, resp. službu nadobudol so vznikom daňovej povinnosti] v spojení s § 51 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. Správca dane vykonaným šetrením nezistil pôvod tovarov ani ich reálnu existenciu, ktoré boli uvedené na faktúrach, nezistil konečného spotrebiteľa tovarov, krajinu spotreby tovarov a teda krajinu odvedenia dane. Preverovaný pohyb tovarov podporuje tvrdenie správcu dane, že spoločnosti zapojené do reťazových obchodov obchodovali s fiktívnym tovarom.

Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

5. Nehodnovernými majú byť podľa žalovaného dane údaje fakturované na vstupe, ktoré sa týkajú nasledujúcich zreťazených zdaniteľných obchodov žalobcu:

a) 1. dodanie tovaru (granitová dlažba) v prospech odberateľa J.K.Consult, s.r.o., Praha, Česká republika (ďalej len „český odberateľ“), za ktorého údajné vykonanie vystavil český odberateľ faktúru uhradenú bezhotovostne, pričom žalobca

i) mal nadobudnúť tovar z nasledujúceho reťazca spoločností FOR DESIGN, s.r.o., Banka (ďalej len „spoločnosť FOR DESIGN“) a S&J PRESSBURG plus, s.r.o., Bratislava (ďalej len „spoločnosť S&J PLUS“),

ii) na vystavených faktúrach v rozpore s § 71 ods. 2 písm. f) zák. č. 222/2004 Z.z. a bežným obchodným stykom neexistovala žiadna špecifikácia tovaru (farba, odtieň, povrchová úprava, odolnosť,

kvalitatívna trieda, rozmer, pôvod kameňa, použiteľnosť a iné), ktoré by tovar presne určovali,

b) následný intrakomunitárny vývoz tovaru (granitová dlažba v množstve viac ako 1.600 m² v mesiaci august 2010 a 1.400 m² v mesiaci september) českému odberateľovi, ktorý

- i) priznal nadobudnutie tovaru od žalobcu v daňovom priznaní za 3Q2010,
- ii) český odberateľ bol pôvodne pre české orgány nekontaktný,
- iii) ale neskôr predložil českému správcovi dane doklady vrátane CMR a dodacích listov,
- iv) fakturovaný tovar bol uhradený bankovým prevodom,
- v) prepravu tovaru zabezpečovala spoločnosť EUROIMPEX, Žilina (ďalej len „dopravca tovaru“) na ťarchu žalobcu zo skladu v Piešťanoch,
- vi) ďalej bol tovar predaný spoločnosti SONEX BUSINESS, INC, Nevada, USA s prezidentom spoločnosti E. F. a expedovaný do colného skladu FREE ZONE Ostrava, Mošnov, Česká republika, o čom všetkom doložil český odberateľ dokumenty,

c) predseda predstavenstva dopravcu tovaru pán K. Š. (v zdaniteľnom období vo funkcii) do zápisnice z 09.11.2012

- i) uviedol, že za spoločnosť nekonal, pretože bol preukázateľne v zahraničí,
- ii) pán K. Š. konal v uvedenom období za dopravcu tovaru na základe generálneho plnomocenstva,
- iii) v tej dobe dopravca tovaru vlastnil približne 15 nákladných vozidiel a dlhodobo obchodovala s uvedenou komoditou,
- iv) z dôvodu prevodu obchodného podielu nemá žiadne účtovné ani daňové doklady dopravcu tovaru,

d) nasledujúci predseda predstavenstva dopravcu tovaru pán Richard Štaffen do zápisnice dňa 09.11.2012

- i) potvrdil vykonanie dopravy pre žalobcu ale nepredložil doklady,
- ii) nevedel bez dokladov CMR uviesť konkrétne mená vodičov, ktorí vykonávali prepravu tovaru,
- iii) podľa vyjadrenia konateľa spoločnosti, ktorá vlastnila budovu s údajným sídlom dopravcu tovaru, tento nepoznal konateľa dopravcu tovaru a ani nebola žiadna zmluva o prenájme priestorov na predmetnej adrese,

e) v poradí ďalší predseda predstavenstva dopravcu tovaru pán H. F. do zápisnice dňa 24.10.2012

- i) uviedol, že je predsedom predstavenstva „na papieri“,
- ii) prevod podielu podpísal u kamaráta a potom u notárky v Dubnici nad Váhom,
- iii) u dopravcu tovaru nikdy nepracoval a nemal vedomosť, kde má spoločnosť sídlo resp. iné priestory,
- iv) pán K. Š. mu nikdy žiadne doklady ani účtovné knihy neodovzdal a ani sa s ním nestretol,
- v) nevedel uviesť, kto potvrdil vykonanie dopravy,
- vi) dopravca tovaru bol 24.09.2014 vymazaný z obchodného registra,

f) pri nakládke ako aj vykládke a prepravu tovaru mali vykonať zamestnanci dopravcu tovaru pán E. F. a pán K. F.,

- i) pán E. F. sa po niekoľkých neúspešných pokusoch o predvolanie dostavil až 14.11.2012 a popísal podrobne proces nakladania, balenie prepravovaného tovaru a jeho vykladanie na adrese spoločnosti Esa Logistik, Brno-Modřice, Česká republika,
- ii) tiež identifikoval svoj podpis na 2 dokladoch CMR zo štyroch mu predložených (CMR č. SK3252190 a doklade CMR č. SK3252191),
- iii) pán K. F. sa dňa 01.10.2012 do zápisnice vyjadril, že nakladania a vykladania a ani prepravy predmetného tovaru sa nezúčastnil, nakoľko v tom čase vykonával jazdy do iných krajín,
- iv) u dopravcu tovaru bol zamestnaný v mesiaci február 2011 (dohoda) a v mesiacoch marec a apríl 2011 (pracovná zmluva); v kontrolovanom období pracoval u žalobcu na dohodu,
- v) na dokladoch CMR č. SKE07973943, CMR č. SKE07962832, CMR č. SK3252191, CMR č. SK3252190 pán K. F. nebol schopný identifikovať tam pripojené podpisy,
- vi) na výzvu prítomného konateľa žalobcu pána Mgr. B.X. Š. identifikoval svoje dva podpisy,

g) 2. dodanie tovaru (granitová dlažba) od spoločnosti S&J PLUS ako dodávateľa, za ktoré údajné vykonanie vystavila spoločnosť S&J PLUS faktúru z 20.04.2010 uhradenú bezhotovostne, pričom žalobca

- i) mal vykonať následný intrakomunitárny vývoz tovaru (granitová dlažba v množstve 183,26 m² v mesiaci august 2010 a 1.400 m² v mesiaci september) českému odberateľovi, ktorý
- ii) uvedený tovar mal predat' spoločnosti SONEX BUSINESS, INC, Nevada, USA s prezidentom spoločnosti E. F. a následne bol expedovaný do colného skladu FREE ZONE Ostrava, Mošnov, Česká

republika,

iii) toto Colný úrad Mošnov potvrdil, nakoľko vydal rozhodnutia, ktorými rozhodol o umiestnení tovaru v slobodnom pásme,

iv) český správca dane potvrdil, že sídlo českého odberateľa je „fiktívnou“ kanceláriou,

(1) v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) sp.zn. C-73/06 vo veci Planzer je fiktívne usadenie, akým je usadenie, ktoré charakterizuje spoločnosť typu „poštovej schránky“ či „nárazníka“, odmietnuté ako sídlo hospodárskej činnosti v zmysle čl. 1 ods. 1 trinástej smernice,

v) vo všetkých prípadoch colného uloženia tovaru tento opustil územie Európskej únie, pričom krajinou vývozu bola Česká republika a príjemcom spoločnosť LAMAC d.o.o., Ante Parčetića 22/2, 24000 Subotica, Srbsko,

h) čo sa týka spoločnosti FOR DESIGN, jej konateľ pán J. F. ako aj pán J. P. ako bývalý konateľ uviedli zhodne,

i) že nevykonávali podnikateľskú činnosť a nepotvrdili reálne dodania tovarov v tuzemsku pre spoločnosť S&J PLUS,

ii) nemali zamestnancov a preto zamestnanci spoločnosti S&J PLUS vykonávali prepravu tovaru v rámci skladových priestorov v Piešťanoch,

iii) sídlo spoločnosti bolo na adrese Červená veža, Banka, Piešťany,

iv) kanceláriu využíval ako administratívne priestory v hoteli Patrícia, ktoré mal v prenájme od spoločnosti S&J PLUS,

v) pán J. F. pána J. P. nepozná, nikdy ho nevidel a žiadne doklady neprevzal.

6. Ďalej žalovaný v preskúvanom rozhodnutí uviedol, že v prípade tovaru (granitová a mramorová dlažba) fakturovaného v reťazci spoločností FOR DESIGN, s.r.o. (Slovenská republika) S&J PLUS (Slovenská republika) žalobca (Slovenská republika) český odberateľ (Česká republika) Martin Hendrix Sociétés Anonyme (Mahé, Seychelská republika) nebolo preukázané, že tovar skončil u konečného zákazníka. Českou colnou správou bolo potvrdené, že tovar deklarovaný slovenským platiteľom pre českého odberateľa, ďalej fakturovaný spoločnosti Martin Hendrix Sociétés Anonyme, (Mahé, Seychelská republika) bol odoslaný z Českej republiky do Srbska, kde príjemcom bola spoločnosť LAMAC d.o.o., Ante Parčetića 22/2, 24000 Subotica, Srbsko.

7. Na základe rozsiahleho dokazovania správca dane zistil, že preverovaný tovar bol v tuzemsku dodávaný spoločnosťou S&J PLUS (vyššie uvedený konateľ pán E. F.) žalobcovi, ktorý následne fakturoval intrakomunitárne dodanie tovaru oslobodené od dane českému odberateľovi do Českej republiky. Český odberateľ fakturoval dodanie tovaru oslobodené od dane spoločnosti Martin Hendrix Sociétés Anonyme, Mahé, Seychelská republika. Preverovaný tovar nebol definitívne prerokovaný v Českej republike, krajina skutočnej spotreby tovarov nebola Česká republika. Tovar bol vyvezený z Českej republiky do colného skladu v Srbsku, ale nebol definitívne prerokovaný v Srbsku, krajina skutočnej spotreby tovarov nebola Srbsko. Tovar bol následne dodávaný spoločnosťou Edwards Procurement LLC späť do fakturačného reťazca na Slovensko spoločnosti JANSON SK, s.r.o. (opätovne konateľ E. F.), ktorá deklarovala dovoz tovarov na Slovensko.

II.

Konanie na správnom súde

8. Proti preskúvanému rozhodnutiu podal žalobca postupom podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“, resp. „Občiansky súdny poriadok“) prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Bratislave žalobu zo 16.05.2016. Krajský súd v Bratislave ako správny súd konajúci po 01.07.2016 v zmysle ustanovenia § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“, resp. „Správny súdny poriadok“) posúdil zákonnosť preskúvaného rozhodnutia v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že neboli zistené žiadne také porušenia zásad daňového konania, ktoré by spôsobili nezákonnosť preskúvaných rozhodnutí, pričom daňové orgány vykonali riadne dokazovanie a žalovaný prihládol na všetko, čo vyšlo v daňovom konaní najavo. Z uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru (najmä

bod č. 104), že námietky uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie preskúmaných rozhodnutí. Postup žalovaného ako aj preskúmané rozhodnutia boli v súlade so zákonom. Preto podľa § 190 S.s.p. vo svojom rozsudku (ďalej len „napadnutý rozsudok“) vyslovil, že žalobu zamietá a to z nasledujúcich dôvodov.

Podľa § 491 ods. 1 S.s.p. platí, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. S poukazom na relevantné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, Daňového poriadku, zák. č. 222/2004 Z.z., rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžf/108/2014 zo dňa 29.09.2016, sp.zn. 8Sžf/22/2014, sp.zn. 8Sžf/23/2014 a tiež aj sp.zn. 8Sžf/24/2014 zo dňa 17.09.2015 ako aj na početnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise správcu dane, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného sa správny súd (bod č. 78 napadnutého rozsudku) stotožnil so záverom žalovaného, že prostredníctvom žalobcu prebiehala fakturácia tovaru v reťazci obchodných spoločností v tuzemsku a v rámci Európskej únie, avšak bez reálneho dodania.

10. Ďalej správny súd zdôraznil, že podľa tvrdenia spoločnosti S&J PLUS táto mala tovar nakúpiť od spoločnosti FOR DESIGN. Z vyjadrenia splnomocnenej zástupkyne pani F. pre správny súd vyplynulo, že spoločnosť S&J PLUS vydala zo skladu granitové dosky v množstve 195.107 kg a po následnom opracovaní ich prijala späť na sklad v množstve 3.815.400 m². Avšak úhrada spornej dodacej faktúry č. 2010035 zo dňa 20.04.2010 so splatnosťou dňa 21.07.2010 do konca kalendárneho mesiaca jún 2010 podľa splnomocnenej zástupkyne neprebehla a bankový výpis za júl 2010 nemala k dispozícii (bod č. 81 napadnutého rozsudku).

11. So zdôraznením judikatúry Súdneho dvora (rozsudky vo veciach účastníkov Kittel a Recolta Recycling, ďalej aj Teleos a spol., Netto Supermarkt či Mahagében kft. a Pétér Dávid) správny súd poukázal na tam uvedené závery, že vnútroštátnemu súdu prináleží odmietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa vo svetle objektívnych skutočností preukáže, že platiteľ dane sa svojou kúpou zúčastňuje na plnení, ktoré je súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH, a to aj vtedy, ak dotknuté plnenie spĺňa objektívne kritériá, na ktorých sú založené pojmy dodávka tovaru platiteľom dane a hospodárska činnosť.

12. V uvedenej súvislosti správny súd analyzoval pojem dôkazné bremeno v daňovom konaní a tiež sa zamyslel nad spochybnením samotnej existencie tovaru, ktorý mal byť predmetom obchodovania (body č. 99 a 100 napadnutého rozsudku). Na tomto mieste si správny súd položil otázku, s akou odbornou starostlivosťou žalobca pristupoval k realizácii zdaniteľného obchodu, keď obchodoval s niečím, čo neexistovalo.

13. Záverom správny súd citoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/125/2013 zo dňa 25.11.2014 v nasledujúcom rozsahu:

„Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosť rozhodujúce pre určenie dane (§15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z.), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustáľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie. Preukázanie materiálnej existencie zdaniteľného plnenia a jeho použitie platiteľom dane na uskutočňovanie zdaniteľných plnení je esenciálnou podmienkou pre odpočítanie. Pri preukazovaní je významný aj charakter zdaniteľného plnenia.“

14. S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel správny súd k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

A)

15. Proti napadnutému rozsudku sťažovateľ povinne zastúpený advokátom v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť zo dňa 03.03.2017 (č.l. 49) z dôvodu uvedeného v ustanovení § 440 ods. 1 písm. g) v spojení s odsekom 2 S.s.p., t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch podľa § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. vrátane nutnosti zohľadniť hore uvedenú povinnosť podľa odseku 2 najmä uviedol, že:

- nebol preukázaný záver žalovaného a správcu dane, že k reálnemu plneniu nedošlo,
- správny súd sa nesprávne stotožnil so záverom správcu dane, že dôkazné bremeno je na strane žalobcu a bolo jeho povinnosťou preukázať realnosť zdaniteľného plnenia, o v zmysle § 71 ods. 2 písm. f) zák. č. 222/2004 Z.z. sa množstvo a druh dodaného tovaru na predmetnej faktúre nachádza,
- sťažovateľ sa zúčastňoval ústnych pojednávaní a o predložil všetky doklady, s ktorými mal v zmysle zákona povinnosť disponovať,
- o nemožno požadovať od sťažovateľa, aby odhadoval dôkazy, ktoré je potrebné ešte doložiť,
- oproti záverom správneho súdu, že sťažovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal napríklad pôvod tovaru, o sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. augusta 2010 sp.zn. 3 Sžf/1/2010,
- o nie je možné spravodlivo žiadať, aby daňové subjekty sledovali a kontrolovali výrobné procesy a obstarávací procesy tovarov u iných subjektov, pred dodaním tovaru,
- o na poli daňového práva štátne orgány môžu konať len to, čo im zákon výslovne umožňuje, § ide de facto o odnímanie časti nadobudnutého vlastníctva,
- § orgány verejnej moci sú povinné šetriť podstatu a zmysel základných práv a slobôd (in dubio pro mitius),
- správca dane a žalovaný svojím postupom počas daňového konania prekročili hranice základných zásad daňového konania,
- o pri dokazovaní prenášali dôkazné bremeno na žalobcu,
- o v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora v spojených veciach sp.zn. C-80/11 a C-142/11: daňové úrady nemôžu od podnikateľov chcieť, aby preverovali dodávateľov.
- o judikatúra Súdneho dvora zdôrazňuje, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode.

17. Záverom sťažovateľ navrhol procesný záver konania na kasačnom súde v tom duchu, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

B)

18. Z vyjadrenia žalovaného z 24.03.2017 (č.l. 58) vyplýva, že sťažovateľ neuvádza žiadne nové právne relevantné skutočnosti. Najmä sa žalovaný vyjadril k jednotlivým sťažnostným bodom so zameraním na dôvody nepriznania práva na odpočítanie dane. Súčasne žalovaný zdôraznil, že sťažovateľ preveriteľnými dôkazmi nepreukázal, že mu bol tovar tak, ako je uvedený na kontrolovaných faktúrach dodaný, a tým nebolo podľa žalovaného preukázané, že pri týchto tovaroch vznikla tak dodávateľovi daňová povinnosť ako aj žalobcovi právo na odpočítanie dane.

19. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zn. 3 Sžf 1/2010 a rozsudkov Súdneho dvora v spojených veciach sp.zn. C-80/11 a sp.zn. C-142/11 ďalej žalobca prezentoval svoju argumentáciu, prečo nie sú uplatniteľné na preskúmanú vec.

Podľa žalovaného správca dane mal právo preveriť pôvod tovaru ako aj odstrániť vzniknuté pochybnosti, avšak nemal povinnosť daňovému subjektu napovedať, akým spôsobom má okrem daňových dokladov, ktorých vierohodnosť vo vzťahu k ich obsahu bola vyhodnotením výsledkov rozsiahleho dokazovania spochybnená, preukázať pravdivosť svojich tvrdení, že so sporným tovarom skutočne obchodoval.

20. Podľa žalovaného pohyb tovaru v reťazci tuzemských, ale i zahraničných spoločností prebehol len formálne - papierovo. Všetky spoločnosti na území Slovenskej republiky zapojené v reťazci deklarujú, že skladovali svoj tovar v priestoroch spoločnosti S&J PLUS. Tovar bol v reťazci obchodných spoločností fakturovaný ako intrakomunitárne dodanie v rámci EÚ a následne na územie tretích štátov, (napríklad USA), kde sa realnosť dodania nepotvrdila. Navyše pre takmer všetky spoločnosti v reťazci platí, že nezamestnávajú žiadnych zamestnancov, nevlastnia žiaden majetok a nepreukázali absolútne žiadne predpoklady pre skutočné vykonávanie podnikateľskej činnosti, ktorá je deklarovaná vo vyhotovených faktúrach.

21. Čo sa týka preukazovania dodávok tovaru iba listinnými dokladmi žalovaný dáva do pozornosti právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v identických veciach vyslovený dňa 14. apríla 2014 v jeho rozsudkoch sp.zn. 8Sžf/30/2013 a sp.zn. 8Sžf/31/2013.

22. Tiež žalobca opätovne poukázal nielen na vyššie uvedené rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ale aj ďalšie evidované pod sp.zn. 8Sžf/22/2014, 8Sžf/23/2014, 8Sžf/24/2014 zo dňa 17. septembra 2015, ďalej sp.zn. 3Sžf/125/2013 zo dňa 05. novembra 2014, 3Sžf/127/2013 zo dňa 28. januára 2015, 8Sžf/137/2013 zo dňa 26. marca 2015, 8Sžf/133/2013 zo dňa 26.03.2015 a tiež rozsudok sp.zn. 8Sžf/76/2016 zo dňa 26. mája 2016, ktorými Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudky Krajského súdu v Bratislave zamietajúce žaloby podané sťažovateľom v obdobných veciach.

23. Záverom žalovaný navrhol, aby kasačný súd sťažovateľom podanú kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

IV.

Právne názory kasačného súdu

24. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.), a s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou v spojení s § 439 ods. 3 písm. a/ S.s.p.) a neviazanosť sťažnostným návrhom (§ 453 ods. 3 S.s.p.) kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. júla 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

25. Na prvom mieste kasačný súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil v zmysle § 5 ods. 5 v spojení s 442 S.s.p. iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci sťažovateľa), t.j. na zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti preskúmvanému rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy a následne proti napadnutému rozsudku. Preto kasačný súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody vstupovať.

26. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd tiež zdôrazniť, že právo na súdnu ochranu (čl. 46 a nasl. ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzujúcim podmienkam (čl. 51 ods. 1 ústavy). To platí aj v prípade kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku (§ 438 ods. 1 S.s.p.), ktorý nie je možné použiť „celoplošne“ na odstránenie nespokojnosti účastníka konania s akýmkoľvek rozhodnutím správneho súdu a ktorej aplikácia môže narušiť princíp právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (§ 145 S.s.p.).

27. Pôvodná úprava súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov vrátane inštitútu opravných prostriedkov sa od účinnosti Správneho súdneho poriadku podstatne zmenila s tým, že konanie o kasačnej sťažnosti má zabezpečiť tri rozdielne úlohy, a to rýchlu a efektívnu nápravu najpodstatnejších procesných pochybení, objasnenie otázok zásadného právneho významu ako aj zjednocovanie judikatúry. Je potom na zvážení sťažovateľa vrátane zvýšeného významu úlohy kvalifikovane právneho konania sťažovateľa (§ 5 ods. 5 v spojení s § 449 ods. 1 veta prvá S.s.p.), ktorú z uvedených úloh má ním podaná kasačná sťažnosť v správnom súdnictve plniť.

28. Zo zásady, že kasačný súd je dôvodmi kasačnej sťažnosti viazaný [§ 439 ods. 3 písm. a) a contrario § 453 ods. 2 veta druhá S.s.p.] jednoznačne vyplýva procesná povinnosť sťažovateľa s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti [sťažnostný návrh podľa § 445 ods. 1 písm. d) S.s.p.] objasniť zákonným spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť opravného prostriedku, a náležite vymedziť dôvod kasačnej sťažnosti [§ 440 v spojení s 445 ods. 1 písm. c) S.s.p.]. V dôsledku spomenutej viazanosti kasačný súd nekoná nad rozsah (§ 453 úvod S.s.p.), ktorý sťažovateľ vymedzil v kasačnej sťažnosti uplatneným dôvodom.

29. Sťažovateľ generálne namieta, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmanú vec, t.j. meritum sporu [kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.]. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci, a to spätne na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (a contrario písmeno h/).

30. Uvedený dôvod je relevantný iba, ak je nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom (resp. nesprávne vyriešenie niektorej právnej otázky správnym súdom) zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Preto nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom konkrétne spočíva v tom, že použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

31. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd zdôrazniť, že pri výklade právnych predpisov a ich inštitútov nemôže správny súd k nim pristupovať len z hľadiska gramatického výkladu ale musí si spoľahlivo ustáliť zmysel a účel dotknutej právnej normy, t.j. v preskúmanej veci otázku prípustnosti súčasného napadnutia právoplatného rozsudku viacerými dôvodmi kasačnej sťažnosti a tým aj vylúčiť kontraproduktívnu snahu sťažovateľa či už z dôvodu neistoty alebo nedostatku úplného presvedčenia o správnosti svojej kasačnej argumentácie pokusne uplatňovať popri sebe rozmanité, so sporom vecne nesúvisiace, hypotetické alebo navzájom sa vylučujúce dôvody, a skúšať, ako budú prijaté kasačným súdom.

32. Po oboznámení sa s obsahom kasačnej sťažnosti však musí kasačný súd konštatovať, že sťažovateľ nespĺnil požiadavku uvedenú v § 440 ods. 2 v spojení s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. Zákon totiž explicitne požaduje od sťažovateľa, aby v zmysle hore uvedeného právneho názoru (viď bod č. 30)

naznačil prostredníctvom sťažnostných bodov, v čom podľa sťažovateľa spočíva chybný výber právnej normy, resp. prečo sa domnieva, že ju správny súd nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav.

Podľa § 440 ods. 2 S.s.p. v citovanom znení dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Podľa § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. v citovanom znení v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), [...].

33. Naopak, kasačný súd z obsahu kasačnej sťažnosti zistil, že sťažovateľ brojí proti dôkaznému bremenu, t.j. proti nedostatku ním predložených dôkazných prostriedkov, ktoré daňové bremeno má údajne na základe záverov žalovaného a správcu dane znášať, nakoľko ním predložené listinné dôkazné prostriedky správca dane mal vyhodnotiť ako nepostačujúce na preukázanie skutočnosti, že reálne k plneniu došlo. V uvedenej súvislosti sťažovateľ potom výslovne poukazuje na ustanovenie § 71 ods. 2 písm. f) zák. č. 222/2004 Z.z., ktorého nesprávny výber či nesprávnu aplikáciu však smerom k tvrdenému dôkaznému bremenu bližšie neobjasňuje. Potom argumentácia sťažovateľa uvedená v kasačnej sťažnosti stavia kasačný súd do pozície, aby sa vyrovnal s námietkami smerujúcimi proti nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku (§ 440 ods.).

Podľa § 71 ods. 2 písm. f) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení faktúra musí obsahovať

f) množstvo a druh dodaného tovaru, [...].

Podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p. v citovanom znení kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, [...].

34. Avšak z napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že správny súd so sťažovateľom konal ako s účastníkom a jeho procesné práva mu neodobral. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa citujú ustanovenia, ktoré správny súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody (body č. 95 a nasl.), so zreteľom na ktoré dospel k záveru, že správca dane a následne žalovaný dostatočne odôvodnili svoj záver, že sťažovateľ nevyužil všetky rozumné opatrenia, ktorých vykonanie je pri realizácii ním tvrdeného zdaniteľného obchodu logické predpokladať (viď aj závery vyslovené v rozsudku Súdneho dvora Mahagében a Péter David ako aj vyššie citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/125/2013).

35. Takisto aj kasačný súd musí potvrdiť, že správca dane od sťažovateľa oprávnene očakával, že sťažovateľ unesie svoje dôkazné bremeno, t.j. že preukáže splnenie hmotnoprávnych podmienok uvedených v zák. č. 222/2004 Z.z., a tým tiež preukáže (viď § 24 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku) oprávnenosť svojho nároku na uplatnenie práva na odpočítanie dane. Z obsahu skutočností zistených správcou dane aj pre kasačný súd vyplýva, že nielen zdaniteľný obchod založený na dodaní tovaru, ktoré bolo spojené s mechanickou nakládkou evidentne ťažkého tovaru na dopravné prostriedky, ale aj vyvolaná manipulácia s týmto tovarom bude nespochybniteľne preukázaná napríklad svedeckými výpoveďami na tomto procese zúčastnených osôb.

36. Avšak zo zistení správcu dane vyplýva, že samotný „zdroj“ tovaru, t.j. tvrdené dodanie tovaru od spoločnosti FOR DESIGN je popreté samotnými konateľmi uvedenej spoločnosti, pričom pochybnosti o umelom pôsobení spoločnosti v priestoroch hotela Patria nie sú dostatočne vysvetlené, ďalej možná preprava tovaru nie je bez pochybností potvrdená samotnými vodičmi ale aj z výpovedí konateľov dopravcu tovaru vyplýva, že popierajú ekonomické aktivity v roku 2010, nie sú k dispozícii potrebné doklady vrátane účtovníctva a CMR a z dokladov získaných v iných konaniach vyplýva, že spoločnosť

S&J PLUS tovar získaval z iných zdrojov. Preto aj kasačný súd sa stotožňuje so závermi citovanými správnym súdom z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/125/2013 zo dňa 25. novembra 2014 (bod č. 103 napadnutého rozsudku).

37. Čo sa týka riadnosti aplikácie ustanovenia § 71 ods. 2 písm. f) zák. č. 222/2004 Z.z. na dotknutých faktúr (napríklad č. 2010035 z 20.04.2010 ako príloha č. 5a), kasačný súd po oboznámení s ich obsahom zistil, že táto faktúra mala byť súčasne dokladom potvrdzujúcim dodanie tam uvedeného tovaru s cenou vrátane uloženia na sklade a opísaného stručne: „Granitová dlažba I.tr. 183,26m² 450,-/m² 19% 82.467-EUR ". Z tohto listinného dôkazného prostriedku vôbec nevyplýva druhová identifikácia tovaru, ako správne žalovaný namietal, a ani nenaznačuje, či tovar mal zostať v ktorom sklade alebo s ním malo byť manipulované a akým spôsobom. Tiež má kasačný súd zo svojej rozhodovacej činnosti preukázané, že faktúry sú využívané predovšetkým ako doklady pre vedenie výkazníctva a preto sa málokedy zasielajú osobám zodpovedným za kontrolu a prevzatie tovaru. Na toto slúžia skladové výdajky a príjemky, resp. iné technické doklady.

38. Potom pre kasačný súd je celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov správny súd rozhodol; odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 139 S.s.p. V žiadnom prípade za procesnú vadu konania podľa § 440 písm. f) S.s.p. nemožno považovať to, že správny súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľa.

39. Takisto sťažovateľ poukazoval zásadne na judikatúru Súdneho dvora. Z jeho doktríny o zákaze zneužitia daňového práva (viď rozsudok vo veci sp.zn. C-255/02 Halifax a spol. a ďalšie rozsudky - ďalej tiež „doktrína zneužitia práva“) pre sťažovateľa vyplynul záver (viď bod č. 16), že ak daňové orgány nepreukázali uskutočnenie zdaniteľných obchodov ako aj neexistenciu predmetných zdaniteľných plnení, potom bolo z ich strany potrebné objektívne preukázať, že žalobca vedel alebo mal vedieť, že uvedené plnenia zakladajúce nárok na odpočet DPH je súčasťou daňového podvodu zo strany osoby vystavujúcej faktúru alebo iného predchádzajúceho subjektu dodávateľského reťazca (viď rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach sp.zn. C-80/11 z 21.06.2012 - Mahagében a Dávid), čím sa na správcu dane malo preniesť dôkazné bremeno. S touto argumentáciou sťažovateľa nemôže kasačný súd súhlasiť, nakoľko skutkové zistenia v judikatúre Súdneho dvora, na ktorú sťažovateľ poukazoval, sa nezhodujú so skutkovým stavom v preskúmvanej veci.

40. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd tiež zdôrazniť, že hoci sťažovateľ argumentoval rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora Európskej únie, ktorá je pre oblasť dane z pridanej hodnoty mimoriadne rozsiahla, tak pre správne posúdenie veci podľa názoru kasačného súdu nie je podstatné, koľko „judikátov“ ten ktorý účastník cituje, ale rozhodujúce je, čo z týchto rozhodnutí Súdneho dvora je možno aplikovať na preskúmvanú vec, teda k akým právnym záverom s ohľadom na obdobné skutkové okolnosti prípadu a relevantnú právnu úpravu správny súd v tam riešenom prípade dospel, a ako následne tieto právne závery dopadajú aj na preskúmvanú vec.

41. Pokiaľ sťažovateľ správne súdu vytyká niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre napadnutý rozsudok, prípadne nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, kasačný súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť vtedajších mimoriadnych opravných prostriedkov) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (právnej vety publikované pod č. R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

42. Potom oprávnenne žalovaný potvrdil napadnuté prvostupňové rozhodnutie, ktorým nároku na vrátenie nadmerného odpočtu nebolo správcom dane vyhovené.

V.

43. Kasačný súd vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené sťažovateľom uvádza, že preskúmané rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia požadované v zmysle § 63 Daňového poriadku. Uvedené rozhodnutie finančného orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Kasačný súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že sťažovateľ nespĺňa zákonné podmienky pre uplatnenie práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty.

44. Počas konania kasačný súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu úniového práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné súdny prieskum prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

45. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok sťažovateľa a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedených rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 8Sžf/22/2014 ako aj sp.zn. 3Sžf/125/2013, pri ktorých kasačný súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 469 v spojení s § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 462 S.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 445 v spojení s § 452 ods. 1 a § 137 ods. 4 S.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

46. Kasačný súd v preskúmvanej veci v súlade s ust. § 455 S.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by nariadenie pojednávania bolo potrebné.

47. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 S.s.p. na základe princípu úspešnosti sťažovateľa, čo v konaní o kasačnej sťažnosti nenastalo.

Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).